

Βίος και πολιτεία του Ὁσίου Ἀνθίμου τοῦ Χίου

Ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν 15ην Φεβρουαρίου

Α) Ἡ καταγωγή του

Ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος γεννήθηκε στὰ Λειβάδια τῆς πόλεως τῆς Χίου, τὴν 1η Ἰουλίου τοῦ 1869. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόνταν Κωνσταντῖνος καὶ Ἀγγελιώ. Ἦταν ἄνθρωποι σεμνοί, εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι. Βάπτισαν λοιπὸν τὰ δύο μεγαλύτερα παιδιά τους Νικόλαο καὶ Καλλιόπη, ἐνῶ τὸν νεώτερο γιό τους Ἀργύριο. Νὰ σημειώσουμε μόνο τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Καλλιόπη ἔγινε κάποια στιγμὴ μοναχὴ καὶ μετονομάσθηκε Καλλινίκη. Ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλικία ὁ Ἀργύριος ἔδειξε σὲ ὅλους ὅτι εἶχε ἀξιοθεὶ τῆς Θείας Χάριτος. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ὁ Νικόλαος σὲ ἀναφορὰς του σχετικὰ μὲ τὸν Ἀργύριο ἔλεγε, ὅτι ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀκόμη ποὺ ἦταν, ἔβλεπε πολλές φορές, πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν τοποθετήσῃ τὸν Ἀργύριο ὅταν ἦταν βρέφος, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ τὸν σκεπάζει τρυφερά, μὲ μιὰ βασιλικὴ πορφύρα, ἐνῶ ταυτόχρονα πεταγόταν ὀλόγυρα λάμπεις Θείου Φωτός. Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔζησε ὁ Ἀργύριος ἦταν μιὰ δύσκολη ἐποχὴ γιὰ τὸ μαρτυρικὸ νησί τῆς Χίου. Μόνο νὰ ἀναλογιστοῦμε τὸ γεγονός, ὅτι οἱ σφαγῆς τῶν Τούρκων μόλις εἶχαν κοπάσει καὶ οἱ μνήμες ἀπὸ τὶς θηριωδίες τους ἦταν ἀκόμα νωπές.

Β) Τὰ πρῶτα χρόνια

Οἱ συνθήκες δὲν ἐπέτρεπαν τότε στὰ παιδιά ποὺ προέρχονταν ἀπὸ φτωχὲς οικογένειες νὰ σπουδάσουν καὶ ἔτσι, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἀργύριος δὲν σπούδασε καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, τὰ γράμματα ποὺ ἔμαθε ἦταν αὐτὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Χίου ἤξεραν ὅτι ὁ τόπος τους ἦταν ποτισμένος μὲ τὸ αἶμα μεγάλων Ἁγίων ποὺ μὲ τὶς θυσίες τους καὶ τοὺς ἀγῶνες τους εἶχαν στολίσῃ καὶ ἀγιάσει τὸ μαρτυρικὸ νησί.

Ἐζησε λοιπὸν καὶ ἀνδρώθηκε ὁ Ἀργύριος, μέσα σὲ μιὰ ἐποχὴ γεμάτη δυσκολίες καὶ κακουχίες, ἀλλὰ σὲ ἕνα χριστιανικὸ περιβάλλον μὲ μνήμες βαθειῆς ῥιζωμένες. Τὴν τέχνη τοῦ ὑποδηματοποιοῦ λοιπὸν τὴν ἔμαθε ὁ μικρὸς Ἀργύριος γιὰ βιοποριστικούς λόγους, τὴν ὁποία θὰ ἐξασκοῦσε καὶ στὴ συνέχεια τῆς ζωῆς του ὡς δόκιμος μοναχός.

Γ) Ὁ Μοναχὸς Παχώμιος

Ὁ μικρὸς Ἀργύριος ποὺ θὰ μποροῦσε λόγω τῆς φτώχειας καὶ τῆς ἀνέχειας νὰ ζήσει ἀνάμεσα στὸν κόσμον τῆς πατρίδας του, ἀναζητώντας μόνο τὴν βιοποριστικὴ λύση, ποτὲ δὲν παρασύρθηκε ἀπὸ τὶς εὐκόλες καὶ ἐφήμερες λύσεις. Προτίμησε λοιπὸν τὸν δύσκολο καὶ βασανιστικὸ δρόμο, τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς, ποὺ θὰ τὸν ὀδηγοῦσε τελικὰ στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλικία ὁ Ἀργύριος προσευχόταν καὶ νήστευε. Ἐφηβος θὰ ἦταν ἀκόμη ὅταν συνδέθηκε μὲ κάποιον Μοναχὸ ὀνόματι Παχώμιος. Ὁ Πατέρας Παχώμιος ἦταν ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σκήτης τῶν Ἁγίων Πατέρων ποὺ βρίσκονταν στὸ Προβάτειο Ὄρος. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὑπῆρξε καὶ Γέροντας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ. Ὁ Γέροντας Παχώμιος τοῦ καλλιέργησε κατ'ἀρχὴν τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό, καὶ τὸν πλησίον του. Ἡ γνωριμία αὐτὴ ἔγινε ἀφετηρία νὰ πάρῃ ὁ Ἀργύριος τὴν μεγάλη ἀπόφαση νὰ ἀφήσει τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ἀφιερῶθεϊ στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔτσι λοιπὸν, θέλοντας νὰ γίνῃ μοναχός, ἀποτάθηκε στὸν Πατέρα Παχώμιος. Ἀρχικὰ, καθ'ὑπόδειξή του, ἐπιδόθηκε στοὺς πνευματικούς ἀγῶνες ἀπὸ τὸ σπίτι του ὅπου οἱ νηστείες, οἱ συχνὲς ἀγρυπνίες καὶ οἱ συνεχεῖς προσευχές, ἀποτελοῦσαν τὴν καθημερινότητά του. Θεωροῦσε ὡς μητέρα ὅλων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, τὴν ἡσυχία. Τὶς ὥρες λοιπὸν τῆς ἀπομόνωσης καὶ τῆς περισυλλογῆς χρησιμοποιοῦσε σὰν καταφύγιον ἕνα ὑπόγειον δωμάτιον ποὺ ὑπῆρχε στὸ πατρικὸ του σπίτι. Νηστευτὴς καθὼς ἦταν ἀλλὰ καὶ φιλόπτωχος ἀπὸ μικρός, πρόσφερε τὸ φαγητό του σὲ ὅσους πεινοῦσαν, ἔστω κι'ὰν ὁ ἴδιος θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ νηστικός γιὰ πολὺ καιρὸ.

Δ) Μικρόσχημος Μοναχός

Ὁ Παχώμιος, ἀναγνωρίζοντας τὴν πνευματικὴ πρόοδο τοῦ Ἀργυρίου, τὸν ἔκειρε μικρόσχημος μοναχός, στὴν ἡλικία τῶν 20 μόλις ἐτῶν. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀργύριος μετονομάστηκε Ἀνθίμος, γιὰ νὰ εὐωδιάζει τοὺς πλησιάζοντας αὐτὸν μὲ πνευματικὴ εὐωδία ἀπὸ τὰ ὠραία ἄνθη τῶν ἀρετῶν του. Ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος ὑπῆρξε λαμπρὸ παράδειγμα ταπεινοφροσύνης καὶ ὑπακοῆς γιὰ τοὺς ἀδελφούς ποὺ τὸν ἔζησαν ἀπὸ κοντὰ. Μάλιστα, τὸν πρῶτο καιρὸ ὁ Παχώμιος, ἔλεγε στοὺς ἀδελφούς ὅτι ὁ Ἀνθίμος σὰν ἀρχάριος εἶναι τέλειος Μοναχός, ἐνῶ δὲν παρέλειπε νὰ τονίζει ὅτι κάποια μέρα ὁ Ἀνθίμος θὰ γίνῃ Μέγας Πατέρας. Ὁ Γέροντας ἐκτιμώντας μάλιστα τὴν ἀγνότητα τοῦ νέου τότε Μοναχοῦ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν φροντίδα τῶν δόκιμων γυναικῶν Μοναχῶν γιὰ τὴν μετάβασή τους στὴν Σκήτη, τὴν ἐξομολόγησή τους ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπιστροφή

τους από το Προβάτειο όρος στο σπίτι τους. Εκτός από αυτό, ο Γέροντας, βλέποντας την ευστροφία του και την οξύνοιά του, του ανέθεσε από κοινού μαζί με άλλους αδελφούς, την επίβλεψη των εργασιών που γίνονταν για την ανοικοδόμηση της γυναικείας Μονής του Αγ. Κωνσταντίνου.

Ε) Η ασθένεια δέν τον καταβάλλει

Νεαρός Μοναχός τότε ο Άνθιμος, γεμάτος ένθουσιασμό, θέλοντας να προσφέρει όσο το δυνατόν περισσότερα στην ανέγερση της Μονής, εξαντλημένος όμως από τους άσκητικούς αγώνες του, αρρώστησε. Άρχισε να ύποφέρει από σοβαρές στομαχικές διαταραχές, τέτοιες που το σώμα του τρανταζόταν και πονούσε συνέχεια. Υπήρξε λοιπόν άμεση ανάγκη ο Άνθιμος να μεταφερθεί σε κάποιο άλλο μέρος επειδή είχε ανάγκη ιατρικής παρακολούθησης και γιατί έπρεπε να τρέφεται σωστά. Ο καθοριστικός λόγος βέβαια ήταν ότι η Σκήτη είχε πολλούς αυστηρούς κανόνες και δέν έπιτρεπόταν η κατάλυση όρισμένων τροφών. Ο Γέροντας Παχώμιος όμως, παρακίνησε και εύλόγησε τον Άνθιμο, για να μπορέσει να επιστρέψει στο πατρικό του σπίτι μέχρι την ανάρρωσή του, κοντά στους γέροντες γονείς του. Ταυτόχρονα, ο Γέροντας ανέλαβε όλες τις δαπάνες για την θεραπεία του. Αλλά με την επιστροφή του στο σπίτι ο Άνθιμος συνεχίζει να ζει όπως ζούσε κοντά στους αδελφούς του. Συνέχισε λοιπόν την άσκηση, την νηστεία, την άγρυπνία και την προσευχή, υποβάλλοντας τον εαυτό του σε συνεχή δοκιμασία. Οί ήμέρες πέρασαν και χωρίς να έχει αποθεραπευτεί έντελώς, ζήτησε την άδεια του Γέροντά του για να χτίσει ένα μικρό κελλί, σε μια γωνιά των πατρικών του κτημάτων όπου και εκεί θα ήσυχάζε. Κάθε μέρα εργαζόταν ως ύποδηματοποιός, και την νύκτα προσευχόταν αδιάκοπα. Τα έσοδα από την χειρωνακτική εργασία τα διέθετε έτσι ώστε να συντηρούνται οί γέροντες γονείς του και βέβαια οί άναξιοπαθούντες και αρρώστοι συνάνθρωποί του.

ΣΤ) Ο διάβολος τον δοκιμάζει

Με άτελειώτους άσκητικούς αγώνες και προσευχή, περνούσαν τα χρόνια για τον Άνθιμο. Ο διάβολος, βλέποντας τον πολύτιμο τουτο μαργαρίτη, τον φθόνησε. Τον επισκέφθηκε λοιπόν στο κελλί του και τον υπέβαλε σε μια σειρά από δοκιμασίες, στις όποιες όμως ο Άνθιμος στάθηκε με την δύναμη της προσευχής και της νηστείας. Κάποια στιγμή μάλιστα, πήρε την άδεια του Γέροντά του για να άγρυπνήσει και να νηστεύσει. Έμεινε λοιπόν ξάγρυπνος και νηστεύσε δέκα έννέα μερόνυχτα και όλο αυτόν τον καιρό έτρωγε λίγο ξερό ψωμί, κάθε δύο ήμέρες και έπινε πολύ λίγο νερό. Κάποια στιγμή μέσα σε αυτό το διάστημα ήλθε σε θεϊκή έκσταση και το πνευμά του κατευθύνθηκε προς τον ουρανό ένω ταυτόχρονα άκουγε μελωδίες Άγγέλων να έρχονται από παντού. Την στιγμή που βρισκόταν το πνευμά του στον ουρανό, παρατηρούσε το σώμα του το όποιο βρισκόταν κάτω στην γη. Μετά, όταν επέστρεψε και πάλι στο σώμα του, το μόνο που έλεγε ήταν:

-Κύριε έλέησον.

Έπειτα λοιπόν από αυτή την θαυμαστή μα πολύ έξαντλητική για το σώμα του άγρυπνία και νηστεία, αυτά τα δέκα έννέα μερόνυχτα, ο Άνθιμος ένιωσε ότι έπρεπε να φάει και να κοιμηθεί. Έξω από το κελλάκι του υπήρχε μια πελώρια και γέρικη έληά, της όποίας το κούφωμα είχε κάνει ο νεαρός Άνθιμος τόπο προσευχής όπου εύρισκε την βαθιά ήρεμία και γαλήνη.

Ζ) Μεγαλόσχημος Μοναχός

Ο Γέροντας Παχώμιος βλέποντας την πνευματική προκοπή του ύποτακτικού του, αισθανόμενος ξεχωριστή χαρά, για αυτό ήθελε να κάνει τον Άνθιμο μεγαλόσχημο Μοναχό, αλλά άνέβαλλε. Το έτος 1905 ο Γέροντας Παχώμιος κοιμήθηκε και διάδοχος του στην ήγουμενία έξελέγη ο Ιερομόναχος Ανδρόνικος, ό όποιος γνώριζε πολύ καλά την πορεία του Ανθίμου. Όταν λοιπόν ο Άνθιμος βρισκόταν στην ήλικία των σαράντα έτών, τον έκρινε μεγαλόσχημο Μοναχό.

Ο ένάρετος τρόπος ζωής του στα μάτια όλων όλων τον πλησίαζαν προκαλούσε μεγάλο ένδιαφέρον και ζήλο για τον μοναχικό βίο και για μίμηση των άθλημάτων του. Τα συχνά μάλιστα θαύματα της Ιερής Εικόνας της Παναγίας της Βοήθειας, όδηγοΰσαν πλήθη πιστών όλων των ήλικιών στο άσκητήριό του, που έγινε πόλος έλξεως για τους χριστιανούς. Το άσκητήριό του είχε γίνει τόπος για να φρονηματίζονται, να μετανοοΰν, να μαθαίνουν, να προσεύχονται, να νηστεΰουν, να άγωνίζονται κατά των δαιμόνων και των κακών παθών οί πιστοί χριστιανοί. Οί επισκέπτες του ζητούσαν να τους έξομολογήσει και να τους δώσει την ευχή του. Αλλά ο Άνθιμος δέν είχε ίερωσύνη και δέν ήταν Πνευματικός. Πολλοί λοιπόν προέτρεπαν τον Άνθιμο να λάβει το χάρισμα της ίερωσύνης. Σύσσωμος ο φιλόχριστος λαός της Χίου ζήτησε από τον Μητροπολίτη Ιερώνυμο Γοργία να δοθεί στον Άνθιμο το χάρισμα της ίερωσύνης, αλλά ο Μητροπολίτης δέν ένέκρινε την χειροτονία του. Ο βασικός λόγος ήταν ότι ο Άνθιμος δέν γνώριζε πολλά γράμματα και

ἀγνοοῦσε τὴν γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Λειτουργικῶν κειμένων.

Η) Ἱερέας

Ὁ Ἄνθιμος διακρινόταν γιὰ τὴν εὐφυΐα του. Ἄν ὑποβαλλόταν σὲ σύντομη ἀγωγή, εὐκόλα θὰ μπορούσε νὰ γίνεи ἐκλεκτὸς ἱερουργός, καὶ σπάνιος πνευματικός. Ἀπὸ Θεία Οἰκονομία πῆγε στὸ Ἀδραμύττι τῆς Σμύρνης τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1910 γιὰ νὰ μάθει τὰ πρώτα γράμματα. Ἡ πρώτη ἑξαδέλφη του ποὺ ὀνομαζόταν Λουκία Διοματάρη, ἀνέλαβε νὰ τὸν βοηθήσει. Στὸ Ἀδραμύττι, ὁ σύζυγος τῆς Λουκίας, ὁ πρῶτος Στέφανος Διοματάρης, βάλθηκε νὰ τοῦ μάθει γράμματα γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ διαβάξει τὸ Εὐαγγέλιο. Δάσκαλό του προσέλαβε τὸν ἔμπειρο καὶ σοφὸ Καρακατσάνη γιὰ νὰ τὸν προχωρήσει γρήγορα. Ἡ προετοιμασία κράτησε ἀρκετοὺς μῆνες. Ἐπειτα, ἡ οἰκογένεια Διοματάρη καὶ ὁ Ἄνθιμος ἀναχώρησαν γιὰ τὴν Σμύρνη. Μὲ ἐντολὴ τοῦ Μητροπολίτη Ἐφέσου, ὁ μοναχὸς Ἄνθιμος χειροτονήθηκε στὴν Σμύρνη ἱερέας, ἀπὸ τὸν βοηθὸ Ἐπίσκοπο Δηλανᾶ.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Ἐπίσκοπος τὸν προσαγόρευε Ἄξιος, καὶ τὸ ἐκκλησίασμα ἀπαντοῦσε Ἄξιος, ἓνας δυνατὸς σεισμὸς τράνταξε συθέμελα τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ.

Παναγία μου· ἦταν ἡ ἰαχὴ ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ὅλοι σταυροκοπήθηκαν τρομαγμένοι. Ὁ οὐρανὸς ξαφνικὰ μαύρισε καὶ τὸ σύμπαν ἀναστατώθηκε. Βροντές, ἀστραπὲς καὶ κατακλυσμὸς. Καὶ τότε πάλι ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς· Παναγία μου.

Μὲ τὴν ταλάντωση τῶν καντηλιῶν ἀπὸ τὸν σεισμό, μιὰ καντήλα ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του πρὶν ἀπὸ λίγο χειροτονήεντος Ἄνθιμου. Ἀμέσως σταμάτησαν ὅλα. Τὴν κοσμοχαλῆσιὰ διαδέχθηκε σιωπηλὴ γαλήνη ἐνῶ ὁ Ἄνθιμος ἔκλαιγε. Ὁ Θεὸς ἐπιδοκίμασε τὴν χειροτονία τοῦ Ἱερέα πλέον Ἄνθιμου μὲ θαυμαστὸ τρόπο καὶ τὸν ὅπλισε μὲ τὴν θαυματουργικὴ του δύναμη.

Θ) Ὁ δαιμονισμένος

Στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀδραμυττίου, ὑπῆρχε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἓνας ἄνθρωπος ποὺ βασανίζοταν σκληρὰ ἀπὸ δαιμόνια. Οἱ κάτοικοι τὸν κρατοῦσαν δεμένο μὲ μιὰ μεγάλη σιδερένια ἀλυσίδα στὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου πλατάνου. Μέρα καὶ νύκτα φώναζε ἄγρια καὶ ἔμενε γυμνὸς καὶ νηστικός. Ἐβγαζε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος σὲ ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ.

Οἱ Ἱερεῖς προσεύχονταν γιὰ νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθεῖ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὸν θεραπεύσει. Καὶ ἐπειδὴ φοβόντουσαν νὰ τὸν πλησιάσουν, τοῦ διάβαζαν ἐξορκισμοὺς καὶ εὐχὲς ἀπὸ μακριά. Ὅταν ὁ Ἄνθιμος ἔγινε Ἱερέας, ὁ ἀνάδοχός του τὸν προέτρεπε:

-Δὲν πᾶς καὶ ἐσὺ νὰ διαβάσεις τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνο ἄνθρωπο;

Ὁ Ἄνθιμος στὴν ἀρχὴ ἀπέφευγε νὰ πᾶει. Τελικὰ τὸ πῆρε ἀπόφαση καὶ πῆγε μερικὲς φορὲς καὶ διάβαζε ἐξορκισμοὺς, ἔψαλλε ἀγιασμοὺς, ἔκανε παρακλήσεις. Μὲ τὴν θεία δύναμη τῆς προσευχῆς, ὁ ἄρρώστος θεραπεύτηκε ἐντελῶς. Στὸ Ἀδραμύττι τῆς Σμύρνης, τὸ γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου μαθεύτηκε ἀμέσως καὶ οἱ κάτοικοι ποὺ θεωροῦσαν τὸν Ἄνθιμο Ἄγγελο τοῦ Θεοῦ, ἄφηναν τὶς ἐνορίες τους καὶ μαζεύονταν στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὅπου ἐκεῖ ἱερουργοῦσε ὁ Ἱερέας Ἄνθιμος.

Ι) Στὸ Ἅγιον Ὅρος

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀδραμυττίου ποὺ θεωροῦσαν τὴν παρουσία τοῦ Ἄνθιμου σὰν θεία εὐλογία πῆγαιναν κοντὰ του καὶ οἱ ἐνορίες τῆς περιοχῆς ἀδειαζαν. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ξυπνήσει στὶς καρδιὲς τῶν συλλειτουργῶν του ὁ φθόνος. Ἐτσι ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος, θέλοντας νὰ ἐλευθερώσει τοὺς συλλειτουργοὺς του, ἀποφάσισε νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν περιοχὴ. Τὸ ἔτος 1911 λοιπόν, εὐλόγησε τοὺς κατοικοὺς τῆς περιοχῆς καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχὴ του, ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιο Ὅρος. Εἶχε μεγάλο πόθο νὰ προσκυνήσει τὰ Ἱερὰ λείψανα τῶν Ἁγίων, καὶ νὰ ἀσπαστεῖ τὶς θαυματουργικὲς εἰκόνες τῆς Θεομήτορος. Γνώριζε, ὅτι στὸ Ἅγιο Ὅρος ὑπῆρχαν πολλοὶ μοναχοὶ καὶ ἐρημίτες ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ μπορούσε νὰ ὠφεληθεῖ πνευματικά. Ἐκεῖ λοιπόν, ἐπισκεπτόταν μία-μία τὶς Ἱερὲς Μονές, τὶς Σκηῆτες καὶ τὰ ἀσκητήρια τῶν ἐρημιτῶν καὶ μοναχῶν. Οἱ Ἁγιορεῖτες κατάλαβαν ἀμέσως τὴν ἀρετὴ τοῦ Ἄνθιμου καὶ ἐκδήλωναν τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους μὲ πολλοὺς τρόπους. Τὸν γέμισαν μὲ δῶρα πολλά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνο ἓνα μικρὸ μέρος πῆρε μαζί του ὅταν ἀναχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ. Μάλιστα, τὸ βαρὺτιμο Ἅγιο Ποτήριο ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὴν Μονὴ του στὴν διάρκεια τῶν μεγάλων ἑορτῶν, τοῦ τὸ δώρισαν οἱ Ἁγιορεῖτες. Πνευματικὰ πλούσιος καὶ γεμάτος ἀγάπη ὁ Ἅγιος, θὰ ἐπιστρέψει στὴν γενέτειρά του, τὴν Χίο.

ΙΑ) Οί Λεπρού

Οί Λεπρού, ἦδη ἀπὸ τὸν 7ο αἰῶνα στὴν Λομβαρδία καὶ σύμφωνα μὲ τὸ διάταγμα τοῦ Ροθαρίου, ἐξορίζονταν ἀμέσως μόλις διαπιστωνόταν ἡ ἀσθένειά τους. Ἔχαναν τὰ δικαιώματά τους, τὴν περιουσία τους καὶ ἐξομοιώνονταν μὲ τοὺς νεκρούς. Ἡ λέπρα, ὅπως ἡ τύφλωση καὶ ἡ τρέλα, θεωροῦνταν σημεῖα ἀμαρτίας. Ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς Γ' Συνόδου τοῦ Λατερανοῦ προβλεπόταν ὁ περιορισμὸς τῶν λεπτῶν σὲ παρεκκλήσια ἢ σὲ νεκροταφεία. Γίνονταν ὁμως καὶ ἐξαιρέσεις, ὅπως τὸ μερικὸ δικαίωμα στὴν ἐκμετάλλευση τῶν ἀγαθῶν τους ἢ τὸ δικαίωμα νὰ συντάσσουν τὴν διαθήκη τους. Στὴν Ἀγγλία, βάσει τῶν ἀποφάσεων μιᾶς τοπικῆς συνόδου, θὰ τοὺς ἐπιτραπῆ τὸ 1200, νὰ ἀποδέχονται μιὰ κληρονομιά, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴνύουν. Ἄν καὶ ἀπαγορευόταν ἡ διάλυση τοῦ γάμου τους, ἀφοῦ αὐτὸς ὡς μυστήριον δὲν μποροῦσε νὰ λυθεῖ, ἡ κατάστασή τους ταυτιζόταν μὲ τὸν θάνατον, καθὼς ἡ διαδικασία εἰσαγωγῆς τους στὸ λεπροκομεῖο ἀπαιτοῦσε μιὰ ἀκολουθία ἀντίστοιχη μὲ τὴν νεκρώσιμη.

ΙΒ) Τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Χίο, θέλοντας νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπρόσκοπτα τὴν προσευχή του, καθὼς καὶ τὴν ἡσυχία, ἐπέλεξε νὰ ζήσει στὸ Λεπροκομεῖο τῆς. Ἔτσι ὁ Ἅγιος θὰ μποροῦσε νὰ βρισκεται κοντὰ στοὺς συνανθρώπους του ποὺ ταλαιπωροῦνταν ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀσθένεια τῆς λέπρας, ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μάστιζε καὶ τὴν Χίο. Στὸ Λεπροκομεῖο, πρὶν τὴν ἀφίξή του ἀκουγόταν πολλές βρῖσιές, πολλές κατάρες, πολλοὶ τσακωμοί, καὶ τὸ κλίμα γενικὰ δὲν ἦταν καθόλου καλὸ γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Μὲ τὴν ἀφίξή του βρῆκε μιὰ ἀθλια κατάσταση καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς διαβίωσης τῶν ἀσθενῶν. Ἡ ἱερὴ διακονία του, ἦταν αὐτὴ ποὺ ἐπέτρεψε στοὺς πολυάριθμους τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος, νὰ βροῦν τὸν πιὸ στοργικὸ πατέρα στὸ πρόσωπό του. Ὁ νέος λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ποὺ ὑπηρετοῦσε τοὺς λεπτροὺς συνανθρώπους του, δὲν ἄργησε νὰ μετατρέψῃ τὸ Λεπροκομεῖο, ἀπὸ ἓνα τόπο ὀδύνης σὲ ἓνα ἐπίγειο Παράδεισον, ὅπου πλέον ἐπικρατοῦσε ἡ τάξη καὶ ἡ ὀργάνωση. Ρίχτηκε λοιπὸν στὴν δουλειά. Ἄρχισε νὰ γλυκαίνει μὲ τὴν καλοσύνη του τὸν πόνο. Ἔχυνε μὲ τὴν στοργή του καὶ τὴν τρυφερότητά του βάλσαμο στὶς πονεμένες ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς ἀνιάτης ἀσθένειας ψυχές τους. Καὶ οἱ Λεπρού, ποὺ μέχρι τότε ἔβλεπαν νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν μὲ ἀηδία, κατάλαβαν! Εἶδαν τὸν νεαρό, σὰν Ἄγγελον ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ ἦταν πραγματικὰ Ἄγγελος καὶ στὴν μορφή καὶ στὴν ψυχή. Καὶ τὸν ἀγάπησαν μὲ ὅλη τους τὴν ψυχή.

Ἡ λειτουργία τοῦ ἰδρύματος βασιζόταν στὸ κοινοβιακὸ σύστημα καὶ ὅλα τὰ φροντίζε ὁ ἴδιος. Μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη ἀγκάλιασε ὅλους τοὺς ἀρρώστους. Ὅλοι ἀνήκαν στὴν οἰκογένειά του καὶ ὁ Ἅγιος σὰν στοργικὸς πατέρας ἔτρωγε μαζί τους στο ἴδιο τραπέζι. Ἡ συναναστροφή του μὲ τοὺς λεπτροὺς, φανέρωσε σὲ ὅλο τὸν κόσμον τίς ἀρετές του. Ἦταν ὁ τέλειος οἰκονόμος, ἀφοῦ δὲν ἔλειψε ποτὲ καὶ τίποτε ἀπὸ τὸ ἴδρυμα. Ἦταν ὁ τέλειος νοσοκόμος, ἀφοῦ καθάριζε μὲ ἐπιμέλεια τίς σαπισμένες καὶ δυσώδεις πληγές ὅλων τῶν ἀσθενῶν. Ἦταν ὁ γιατρὸς τῶν ψυχῶν ὅλων ἀφοῦ ἔσκυβε μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ στὸ προσκέφαλό τους, τοὺς παραστεκόταν καὶ μὲ στοργὴ προσπαθοῦσε νὰ ἐλαφρύνει τὸν πόνο τους.

Μὲ τὸ καιρὸ, στὸ Λεπροκομεῖο ἔπαιψαν πλέον νὰ ἀκούγονται βρῖσιές, τσακωμοὶ καὶ τὴν θέση τους τώρα πιά εἶχαν πάρει οἱ ὕμνοι πρὸς τὸν Θεό. Ἦταν μάλιστα πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνδύθηκαν τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Εἰδικὰ οἱ περισσότερες γυναῖκες ἀσθενεῖς τοῦ Λεπροκομεῖου, ἔγιναν μοναχές, οἱ ὁποῖες τώρα πιά τὸν ἀποκαλοῦσαν Γέροντά τους. Παρ'ὅλη ὁμως τὴν ἐντονη καθημερινή του δράση ὁ Ἅγιος ὑπέβαλλε τὸν ἑαυτό του σὲ αὐστηρὴ ἀσκήση ἐνῶ ἐμφανίζονταν πάντα ἀπλός, ταπεινός καὶ πρᾶος. Ἦταν ἡ ψυχὴ ὅλων τῶν λεπτῶν, ποὺ ἐργαζόταν ἀσταμάτητα γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ Ἰδρύματος. Ὅταν ἔβρισκε λίγο χρόνο, ἀποσυρόταν σὲ κάποιον δάσος καὶ γιὰ πολλὰ ὥρες προσευχόταν κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα.

ΙΓ) Τὸ ὄραμα τῆς Παναγίας

Τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου μὲ τὴν παρουσία τοῦ παπα-Ἀνθίμου ἔγινε τὸ κέντρο ὅλων τῶν λεπτῶν, ὄχι μόνο αὐτῶν ποὺ βρισκόνταν στὴν περιοχὴ τῆς Χίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ποὺ συνέρροεαν ἀπὸ ἄλλες περιοχές, ἀφοῦ τὰ κατορθώματά του ἔγιναν παντοῦ γνωστά. Κέντρο ἰάσεως ὄχι μόνο τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς, ἔγινε τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου, γιὰ τὸ περιβόητο παπαδάκι τοῦ Λεπροκομεῖου, θεράπευε πρῶτα τὴν ψυχικὴ ἀσθένεια. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος συμπαραστεκόταν στὸν Ἀνθίμο καὶ ἔτρεχε ἀρωγὸς στὴν δύσκολη πάλη του μὲ τὸν ἀνθρώπινο πόνο.

Λίγο μετὰ τὴν ἐγκατάστασή του στὸ Λεπροκομεῖο, τοῦ ἀποκαλύφθηκε μέσα στὸν Ναὸ τοῦ ἰδρύματος μιὰ εἰκόνα, ἡ Παναγία ἢ Ὑπακοή. Σὲ ὄραμα τοῦ ἐμφανίσθηκε ἡ Παναγία καὶ τοῦ εἶπε: Λάβε τὴν εἰκόνα μου καὶ ἐπιμελήσου τὴν καὶ νὰ ἰδεῖς τί θὰ γίνῃ μιὰν ἡμέρα.

Πράγματι, ὁ Ἅγιος ἐπιχρῦσωσε καὶ μὲ εὐλάβεια ἐκόσμησε τὴν Εἰκόνα. Ἐτσι ὁ λυτρωτικὸς ποταμὸς τοῦ ἐλέους τῆς Παναγίας ἀνάβλυζε ἀστείρευτος στὸ ἄντρο τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας. Ἡ θαυματουργὴ δύναμη τῆς Παναγίας τῆς Ὑπακοῆς, μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν μεσιτεία τοῦ Γέροντα Ἄνθιμου ἐπιτέλεσε ἀναρίθμητα θαύματα. Μὲ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, μὲ τὸ Ἅγιον Ἐλαιον ἀπὸ τὴν καντήλα τῆς καὶ μὲ τὸ σταύρωμα ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Γέροντα, ἐρχόταν ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια. Ἀσθενεῖς θεραπεύτηκαν, ἀνίατες πληγῆς ἰάθησαν, ἀκάθαρτα πνεύματα ἐκδιώθησαν καὶ τυφλοὶ βρῆκαν τὸ φῶς τους.

ΙΔ) Ἡ φήμη τῆς ἁγιοσύνης του

Σύντομα, ἡ φήμη του διαδόθηκε καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ὄρια τοῦ νησιοῦ. Πρῶτα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας καὶ ἀργότερα ἀπὸ διάφορες πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ· τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Ἀμερική, ἀναξιοπαθοῦντες προσέτρεχαν κοντὰ του, ζητώντας βοήθεια. Ἄμισθος ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων ὁ Ἅγιος τῶν λεπτῶν ἐργαζόταν ἀκούραστα γιὰ τὸ ποιμνίῳ του. Ὁ λόγος τοῦ Γέροντα εἶχε τόση δύναμη, ὥστε μποροῦσε νὰ μεταβάλλει τοὺς ἀπίστους σὲ πιστοὺς, τοὺς φιλάργυρους σὲ ἐλεήμονες, τοὺς ἐχθροὺς σὲ φίλους. Ὁ Ἄνθιμος γινώριζε, ὅτι τὰ Μοναστήρια ἀποτελοῦν τὴν καρδιὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ εἶχε ὁραματισθεῖ τὴν ἴδρυσή μιᾶς γυναικείας Μονῆς, ἐνὸς Ἱεροῦ Παρθενῶνος. Κατὰ τὸν διωγμὸ τῶν Μικρασιατῶν τοῦ 1914, πολλὲς ἦσαν οἱ Μοναχὲς ποὺ ἐκδιώχθησαν ἀπὸ τὶς Μονές τους καὶ ἦλθαν στὴν Χίο. Μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ πᾶνε καὶ ἀκούγοντας γιὰ τὸν πατέρα Ἄνθιμο κατέφυγαν κοντὰ του γιὰ τὴν προστασία τους.

ΙΕ) Ἡ Ἱερὴ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας

Ὁ Ἅγιος πίστευε ἀκράδαντα, ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσε ἡ χάρις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ κτίσει ἕνα Μοναστήρι ὅπου θὰ τοποθετήσῃ τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας. Τὴν Ἱερὴ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας πῆρε στὰ χέρια του σὰν μιὰ ἀνεκτίμητη κληρονομιά ἀπὸ τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα του. Ἐκείνη μάλιστα τὴν εἶχε πάρει διαδοχικὰ ἀπὸ τὴν γιαγιά της. Στις 23 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1889, τὴν πῆρε καὶ πῆγε στὴν Σκῆτη τῶν Ἁγίων Πατέρων γιὰ νὰ τὴν ἐπιδιορθώσουν ἐκεῖ οἱ μοναχοί, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία εἶχε παλιώσει. Πῆρε λοιπὸν τὴν Ἁγία Εἰκόνα ἐπιδιορθωμένη καὶ τὴν ἔβαλε μέσα στὸ κελλάκι του, ποῦ ἔκτισε μόνος του τότε σὲ μιὰ ἀπομονωμένη γωνία τῶν πατρικῶν του κτημάτων. Ἐκείνη εἶχε μόνη παρηγοριά καὶ βοήθεια σὲ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς θλίψεις τοῦ βίου του. Πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἔτρεχαν καθημερινὰ στὸ ταπεινὸ του κελλάκι νὰ προσκυνήσουν τὴν θεία ἐκείνη Εἰκόνα ποῦ ἡ Χάρις της ἐνεργοῦσε ἄπειρα θαύματα.

ΙΣΤ) Ἡ ἐπανεμφάνιση τῆς Παναγίας

Τὸν Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1924 παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο τοῦ Ἄνθιμου μιὰ ὠραϊότατη κόρη ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ποῦ φοροῦσε ἕνα μαῦρο φόρεμα καὶ τοῦ εἶπε: Ὡς πότε θὰ μὲ ἔχεις ἔτσι μέσα στὸ κελλάκι σου;

Ἀπὸ ἀπλότητα δὲν ἔδωσε σημασία στὸ ὄνειρο καὶ τὸ παραμέλησε. Ὅμως ἀρρώστησε βαριά, ἡ δὲ ἀσθενεία του παρατάθηκε μέχρι τὰ τέλη Δεκεμβρίου καὶ βασιάνησε πολὺ σκληρὰ. Τότε ὁ Γέροντας εἶδε στὸν ὕπνο του τὴν ἴδια Κόρη, ἡ ὅποια τοῦ εἶπε: Σοῦ λέω ἀμέσως νὰ μοῦ κάμεις τὸ λευκὸ μου φόρεμα. Τί ἀμελεῖς; Κάμε το καὶ ἐγὼ θὰ Σε βοηθήσω.

Τότε πίστεψε πλέον ὅτι ἦταν ἡ Παναγία. Μόλις ξημέρωσε ἡ ἐπόμενη μέρα ἔστειλε τὴν εἰκόνα στὸν χρυσοχόο νὰ τὴν ἀσημώσει. Ὅταν ἡ Εἰκόνα ἦλθε πίσω ἀσημωμένη στὸ ταπεινὸ κελλάκι του τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀμέσως πέρασαν οἱ ζαλάδες καὶ οἱ σκοτοδίνες, ποῦ πέντε μῆνες τὸν βασάνιζαν.

Τὴν Παναγία ἐπικαλοῦνταν ὁ Ἄνθιμος καὶ στὴν Παναγία κατάφευγε, σὰν μιὰ ὄαση ποῦ ἀναπαύεται στὴν σκιά της καὶ ποῦ ξεδιψοῦσε στὸ δροσερὸ νερὸ Της. Κάθε βράδυ τὴν ἰκέτευε θερμὰ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ εἶναι Ὁδηγὸς καὶ προστάτης του καὶ νὰ τὸν βοηθοῦσε ἡ Χάρις Της, σύμφωνα μὲ τὸ Ὄνομά Της, νὰ κάνει Μοναστήρι, γιὰ νὰ στεγάσει ἐκεῖ μέσα τὴν πάνσεπτη Εἰκόνα Της.

ΙΖ) Ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς Μονῆς πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας

Σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν ἀποφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ ποθούμενο Μοναστήρι γιὰ νὰ στεγάσει τὰ πλέον ἀφοσιωμένα τέκνα του, τὶς μοναχὲς, ποῦ μὲ τοὺς δύο φοβεροὺς διωγμοὺς ἀπὸ τὴν Μ. Ἀσία, εἶχαν φθάσει στὶς πενήντα τὸν ἀριθμὸ καὶ σὰν περιπλανώμενα πρόβατα στενοχωριόντουσαν ποῦ δὲν εἶχαν μάνδρα νὰ στεγασθοῦν. Γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς Μονῆς κατέφυγε ἀρχικὰ στὸν τοπο καταγωγῆς του, στὰ Καρδάμυλα καὶ μάλιστα στὴν θέση Πέρα Παναγία, γιὰτις ἠθέλε νὰ ἰδρῦσει Μονὴ στὴν περιοχὴ τῆς Βόρειας Χίου. Ὅμως

ό τότε Επίσκοπος Καρδαμύλων, Βολισσοῦ, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν, ὁ Ἰωακείμ Στρουμπῆς ἀρνήθηκε.

Απαγοητευμένος ἀπό τὰ Καρδάμυλα ὁ Ἄνθιμος, υπέβαλε νέα αἴτηση στίς 6 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1927 στόν Μητροπολίτην Χίου Ἱερώνυμο Γοργία. Ὅμως ὁ Ἱερώνυμος ἀρχικά ἀρνήθηκε, θεωρώντας πλέον ξεπερασμένες τίς ιδέες περὶ ἰδρύσεως Μοναστηριῶν καί τῆς ἐπιστροφῆς στόν Μοναχικό βίον.

Στήν αἴτηση διατυπωνόταν παράκληση τοῦ Ἀρχιμανδίτη Ἄνθιμου ἀλλά καί τῶν μοναχῶν, θυμάτων τοῦ Μικρασιατικοῦ ξερόζιζμου, πού ἄστεγες καί ῥακένδυτες ἐπαιτοῦσαν στέγη καί τροφή, καί ζητοῦσαν τήν προστασία του. Σκοπός τοῦ Ἄνθιμου ἦταν νά κτίσει ἱερό Παρθενῶνα μέ Ἱερό Ναό γιά νά μένουν, νά προσεύχονται καί νά ἐργάζονται οἱ Μοναχές. Τελικά, μέ τίς πιέσεις μεγάλων Χίων εὐπατρίδων καί εὐεργετῶν, οἱ δυσκολίες παρακάμφθηκαν. Ἔτσι στίς 5/11/1927 χορηγήθηκε ἡ ἄδεια.

Στίς 19/2/1928, ἡμέρα Κυριακή τῶν Ἀπόκρεω, τέλεσε ὁ ἴδιος τόν ἀγιασμό τῶν θεμελίων τῆς Μονῆς καί μέ εὐγνωμοσύνη καί κατάνυξη ψυχῆς, τοποθέτησε ὁ ἴδιος τόν θεμέλιο λίθο, παρουσία πλήθους πιστῶν καί πνευματικῶν του τέκνων σέ μιᾶ περιοχή λίγα χλμ. ἔξω ἀπό τόν συνοικισμό Φραγκομαχαλά, ἐπάνω στό λοφίσκο καί στόν δρόμου πού ὀδηγεῖ στό χωριό Καρτές. Τά ὑλικά, μέ τήν φροντίδα του συγκεντρώθηκαν καί οἱ ἐργασίες του ἀρχισαν μέ τήν ἐπίβλεψή του. Ὁ ἴδιος ἐκτελοῦσε χρέη ἀρχιτέκτονα, διευθυντή, γραμματέα καί ταμία. Μέ βροχές καί χιόνια τόν χειμῶνα καί μέ καύσωνα τὸ καλοκαίρι ἐργαζόταν μαζί μέ τοὺς μαστόρους. Διέθεσε γιά τὸ ἔργο αὐτὸ ὅτι χρήματα εἶχε συγκεντρώσει ἀπό τίς οικονομίες του ὡς Ἱερέας καί διευθυντῆς τοῦ Λωβοκομείου. Ἀλλά καί ὁ εὐσεβῆς λαός τῆς Χίου, γεμάτος ἐνθουσιασμό, βοήθησε τόν Γέροντα. Τότε μάλιστα ἐμφανίστηκαν κάποιοι καί ζήτησαν ἀκόμα καί τήν κατεδάφιση τῆς μισοκτισμένης Μονῆς. Οἱ διώκτες σιώπησαν, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νά ἀγνοήσουν τὰ θαύματα πού γίνονταν ἀπό τήν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας, πού ἦσαν γνωστὰ καί παραδεκτὰ ἀκόμα καί ἀπό τοὺς γιατρούς. Μέσα σέ δύο χρόνια περατώθηκε ἡ ἀνέγερση τῆς Μονῆς, ὅπως καί τοῦ περικαλλοῦς βυζαντινοῦ ῥυθμοῦ ναοῦ στήν μέση τῶν ἄλλων κτισμάτων, τοῦ ὁποῖου ὁ θεμέλιος λίθος τοποθετήθηκε μετὰ ἀπό μία μεγαλοπρεπῆ τελετή, στίς 26/8/1928.

ΙΗ) Ἡ Ἱερὴ Εἰκόνα στόν Ἱερό Ναὸ τῆς Μονῆς

Ἡ Μονή, ἔτοιμη πλέον, δέχτηκε τήν ἐγκατάσταση τῶν γυναικῶν μοναχῶν. Ὁ Ἱερομόναχος Ἄνθιμος πανευτυχῆς χαιρόταν, πού τὸ ὄνειρό του πραγματοποιήθηκε ἔστω καί τώρα, στὰ ἐξήντα δύο του χρόνια. Ἡ ψυχική, σωματική καί διανοητική του κούραση τέτοιες στιγμὲς ξεχνιόταν.

Στίς 30 Μαρτίου τοῦ 1930 ἡ θαυματουργὴ Εἰκόνα Παναγία ἢ Βοήθεια μεταφέρθηκε μέ κατανυκτικὴ τελετή, ἀπό τὸ ἀσκητήριό τοῦ Ἁγίου στό νεόδμητο βυζαντινὸ ναὸ τῆς Μονῆς.

Οὐδέποτε ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βίου μου, θὰ λησμονήσω τὴν χαρὰ πού εἶχα. Ἡ στήν γῆ ἐπατοῦσα ἢ ἐπετοῦσα στόν ἀέρα δὲν ἐγνώριζα. Ἡ στὰ ἐπίγεια ἤμουν ἢ στὰ οὐράνια δὲν αἰσθανόμουν· ἔλεγε ὁ ἴδιος στὰ μετέπειτα χρόνια.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μετοίκησε στὸ ναὸ πολὺ ἐνωρίτερα! Τὸ βεβαίωσαν οἱ φύλακες τῆς Μονῆς, Νικόλαος καί Μαριάνθη Χατζημανώλη, οἱ ὁποῖοι μέ τὴν ἀποπεράτωση τῆς Μονῆς καί χωρὶς νὰ ἔχει κατοικηθεῖ κανένα κτίριο ἀκόμη, ἐνῶ ἀσφάλισαν καί ἔλεγξαν τὸ Μοναστήρι, εἶδαν μιᾶ ὠραιότατη γυναίκα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ντυμένη μεγαλοπρεπῶς, νὰ ἀνοίγει μία-μία τίς πόρτες κάθε κελλιοῦ καί νὰ προχωρεῖ στὸ ἐπόμενο μέχρι τὸ τελευταῖο!

Ἐντρομοὶ οἱ φύλακες ἀπόρησαν ἀπὸ πού θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε μπεῖ ἡ γυναίκα, ἀφοῦ ὅλες οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, καί ἔτρεξαν νὰ τὴν φθάσουν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο σημεῖο τοῦ διαδρόμου, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος. Ἀλλὰ ἡ γυναίκα ἐκεῖνη ἔγινε ἀφαντὴ ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Τὸ Μοναστήρι λειτούργησε μέ κοινοβιακὸ σύστημα. Ὁ Ἱερός Παρθενώνας, πῆρε τὴν ἐπωνυμία τῆς Ἱερῆς Εἰκόνας, δηλαδὴ Παναγία Βοήθεια.

Ὁ Γέροντας ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸ Λωβοκομεῖο μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια προσφορᾶς. Οἱ ποικίλες ὡστόσο συμφορὲς τῆς ζωῆς, ὁ βαθὺς πόνος, οἱ ἀσθένειες καί οἱ θλίψεις ὀδηγοῦσαν τοὺς πιστοὺς στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας, γιά νὰ προσευχηθοῦν καί νὰ ζητήσουν τὴν βοήθεια τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Παναγίας. Οἱ πιστοί, κουρασμένοι ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἔτρεχαν νὰ πάρουν τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντα. Καί ὁ παπα-Ἄνθιμος μέ ἀνεξάντλητη καλωσύνη πρόσφερε σὲ ὅλους πνευματικὴ στήριξη καί ὀδηγοῦσε ὅλους στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Ἡ Μονὴ στάθηκε τὸ ὄχυρό τῶν πνευματικῶν του ἀγόνων, τὸ καταφύγιο πάσης ψυχῆς θλιβομένης, τὸ ἀληθινὸ λιμάνι στίς τρικυμίες τοῦ βίου καί ἄγκυρα ἐλπίδας.

ΙΘ) Η φιλοπατρεία του

Ο Άνθιμος υπήρξε ταυτόχρονα και φλογερός πατριώτης. Έζησε μέσα στην τυραννία της Τουρκοκρατίας. Γεύτηκε όλη την κακή συμπεριφορά των άλλοτριών από τον καιρό της γέννησής του μέχρι την απελευθέρωση της Χίου στις 11 Νοεμβρίου 1912. Με την συνείδηση, ότι είναι πατέρας του χριστιανικού λαού του νησιού, ο Γέροντας Άνθιμος συμμετείχε και στον άμυντικόν αγώνα της Ελλάδας του 1940-1941 με κάθε τρόπο. Την Γερμανική κατοχή γνώρισε η Χίος στις 4 Μαΐου 1941.

Κατά την σκοτεινή κατοχή της πατρίδας μας από τους Γερμανούς και Ιταλούς υπήρξε έμψυχωτής και συμπαραστάτης στους σκληρά δοκιμαζόμενους συμπατριώτες του. Αλλά το σπουδαιότερο, διεφύλαξε και διέσωσε την Ίερά Μονή, την οποία οι Γερμανοί θέλησαν να κάνουν όρμητήριό τους, τοποθετώντας πολεμοφόδια στο Μοναστήρι.

Ο άγιασμένος Γέροντας ίερουργούσε με πατριαρχική μεγαλοπρέπεια. Στο πρόσωπό του, το ειρηνικό και γαλήνιο, αντιφέγγιζε ή όσια ψυχή του, ακτινοβολούσε ή αδιάλειπτη προσευχή του, ή συντροφιά του με τους Αγίους και την Παναγία Δέσποινα. Η Γερμανική Κατοχή τερματίστηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 1944 και στην διάρκειά της σημειώθηκαν ήρωϊκές πράξεις αντίστασης από μέρους των Χιωτών.

Η ακτινοβολία του Μοναστηριού της Παναγίας της Βοήθειας, γρήγορα ξεπέρασε τα όρια του νησιού, απλώθηκε σε όλοκληρη την Ελλάδα και πιά πέρα ακόμη, στην Έλληνική διασπορά της Ευρώπης και της Αμερικής, της Αυστραλίας και του Καναδά.

Κ) Άριστος βοτανολόγος

Ο Γέροντας ήταν μιὰ πνευματική παρουσία στην Χίο, που κάλυψε σχεδόν έπτά δεκαετίες. Στο διάστημα αυτό, όπως ο ίδιος έξομολογήθηκε, δέν χόρτασε ούτε τὸ ψωμί, ούτε τὸν ύπνο.

Δείγμα χαρακτηριστικό του ανθρώπου, που έβαλε σκοπό της ζωής του να δίνει. Να δίνει χωρίς ποτέ να ζητᾶ τίποτε, χωρίς να παίρνει τίποτα.

Η ιατρική του ήταν καθαρή, εμπειρική, και τίμια. Όταν υπήρχαν περιπτώσεις, που ξέφευγαν από τὰ γνωστά του γιατροσόφια, αλλά και τις εϋχές και σταυρώματα, τότε ο ίδιος έστελνε τους άσθενείς στους ειδικούς γιατρούς. Τὰ βότανα τὰ μάζευε ο ίδιος από την έξαιρετικά πλούσια Χιώτικη χλωρίδα και τὰ φύλαγε με περισσή έπιμέλεια. Βασικός τρόπος θεραπείας, τὸ σταύρωμα και ή επίθεση τῶν χειρῶν του πάνω στον πάσχοντα, σε συνδυασμό με την βαθιά προσευχή. Έκτός όμως από την αναμφίβολη γνώση του Άνθιμου για την χρήση τῶν βοτάνων, υπάρχει και μιὰ άλλη έκδοχή για την χρησιμοποίησή τους: ή ταπείνωση.

Ήθελε να κρύβει τὰ κατὰ Θεία Χάριν θαυματουργικά αποτελέσματα τῶν έπεμβάσεών του και ένας τρόπος ήταν τὰ βότανα ή τὸ λαδάκι της Παναγίας, ώστε να μην φαίνεται, ότι ο ίδιος έκανε τὸ θαῦμα, αλλά ο χόρτος του άγρου, όπως ο Ίησους χρησιμοποίησε πηλό ή την κολυμβήθρα του Σιλωάμ.

Η πόρτα του Μοναστηριού ήταν ανοιχτή σε όλους, Χριστιανούς, Τούρκους ή Έβραίους. Τους δεχόταν όλους και τους έφρόντιζε με την ίδια στοργή και αγάπη.

ΚΑ) Βαρύτατα άσθενής

Όμως ο χρόνος βαρύς, συσσωρεύθηκε πάνω του. Η μακροχρόνια αργώστια του στομάχου έφτασε πιά στο άπροχώρητο. Οί δυνάμεις του σταδιακά τὸν έγκατέλειπαν. Πέρασε πλέον τὰ όγδόντα έπτά του χρόνια, αν και πριν δέκα χρόνια ο θεράπωντας γιατρός της Μονής είχε διαπιστώσει, ότι Άνωτέρα Δύναμις συγκρατεῖ στην ζωή τὸν Γέροντα.

Την πρώτη Ίανουαρίου του 1959 έτέλεσε την τελευταία του Λειτουργία. Πλήθος κόσμου είχε κατακλύσει τὸν ναό, σαν να γνώριζε ότι ο Γέροντας θα λειτουργούσε για τελευταία φορά. Στα Εισόδια της Παναγίας του 1959 ο πολυσέβαστος και όλόλευκος Γέροντας έχοντας ξεχάσει τους ένεννηντα χειμῶνες που είχε περάσει, τέλεσε και σε αυτή την τελευταία χρονιά της επίγειας ζωής του την περιφορά της Ίερης Εικόνας, ψάλλοντας.

Στις 27 Ίανουαρίου του 1960, ήλθε για τελευταία φορά, όπου κοινώνησε τῶν Αχράντων Μυστηρίων. Την πᾶσαν έλπίδα μου εις σε ανατίθημι: έίπε και άσπάσθηκε την Εικόνα της Θεοτόκου.

Τὸ πρωί της 1ης Φεβρουαρίου του 1960 κάλεσε στο κελλί του τις μοναχές, στις όποιες και ανακοίνωσε ότι θα αναχωρήσει από αυτόν τὸν κόσμο. Τις παρακάλεσε να μην προσεύχονται πιά για την υγεία του, γιατί

ελήλυθεν ἡ ὥρα νὰ φύγει γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ, καὶ ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές του. Τοὺς τόνισε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πάντα ἀγαπημένες μεταξύ τους καὶ νὰ σέβονται τὴν Μονή. Τὶς εὐχαρίστησε, γιὰ τὴν καταδέχθηκα καὶ ἔγιναν ὑποτακτικὲς του καὶ ζήτησε συγγνώμη, ἂν ποτὲ τὶς ἐπύκρανε.

-Ὁλη ἡ Χίος νὰ ἔχει τὴν εὐχὴ μου, τὴν ταπεινὴ εὐχὴ μου· καὶ ἐὰν παρεπύκρانا κανένα, τοῦ ζητῶ συγχώρεση. Ὅλους τοὺς παρακαλῶ νὰ εὐχονται γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ μου ζωὴ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἄνθιμος ἔμεινε στο κρεβάτι του, ὑποφέροντας βαρεῖα ἀπὸ τὴν ἀσθενεία του χωρὶς νὰ δοκιμάζει τροφή, πίνοντας μόνο λίγο νερό, καὶ μεταλαμβάνοντας κάθε μέρα μὲ κατάνυξη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ τὴν διάδοσιν τῆς ἀσθενείας του μέγας ἀριθμὸς πιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πηγαίνοντες ἐπὶ τὸ Μοναστήρι γιὰ νὰ δεῖ τὸν Γέροντα καὶ νὰ πάρει τὴν εὐχὴ του. Ὁ Ἄνθιμος ὅλους τοὺς γινώριζε καὶ ἀπὸ ὅλους ζητοῦσε μὲ δακρυσμένα μάτια συγχώρεση. Μία ἦταν ἡ θερμὴ παράκληση σὲ ὅλους· νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ προστατεύουν τὸ Μοναστήρι του.

ΚΒ) Ὁσιακὴ Κοίμησις

Στὶς 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1960, πρὶν ὁ ἥλιος ἀνατελεῖ, ὁ φωστήρας καὶ ποδηγῆτης Πατέρας Ἄνθιμος παρέδωκε τὸ πνεῦμά του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, σὲ ἡλικία 91 χρόνων. Κοιμήθηκε τὸν τίμιον καὶ γαλήνιον ὕπνον τοῦ δικαίου. Ὁ θρησκ. καὶ ἡ ὁδὴ τῶν ὀγδόντα καὶ πλέον μοναζουσῶν δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ περιγραφῆ. Πένθιμα διακοσμήθηκε ὅλη ἡ Μονή. ☉ ἡ καμπάνες τοῦ Μοναστηρίου σήμαιναν λυπητερά, καὶ θρηνοῦσαν τὸν χαμὸ τοῦ ἰδρυτῆ καὶ κτίτορα. ☉ ἡ θλιμμένες κωδωνοκρουσίαι τοὺς ἀνακοίνωναν ἐπὶ τὸν Χιακὸ λαό, ὅτι ὁ μέγας εὐεργέτης τοὺς ἐκοιμήθη. Ἀλλὰ καὶ οἱ καμπάνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Χίου ἀνήγγειλαν ἐπὶ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Χίου, τὴν κοίμησιν τοῦ στοργικοῦ Πατέρα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 16ης Φεβρουαρίου καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔδυε, ἡ σεβάσμιος σορὸς τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου ἐναποτίθητο ἐπὶ μνημεῖον δίπλα ἐπὶ τὸν ναό, κοντὰ ἐπὶ τὸ πεύκο ποῦ ὁ ἴδιος φύτεψε. ☉ ἡ ἀραιὲς σταγόνες τῆς βροχῆς καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης τοῦ Χιακοῦ λαοῦ καὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ Γέροντα πότισαν τὸ χῶμα, ποῦ δέχθηκε τὸ σεπτὸ σκήνωμά του. Τέτοιαις Ἁγίαις μορφῆς στέλνει κοντὰ μας ὁ Κύριος γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶμε καὶ ξεμακραίνουμε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά Του.

ΚΓ) Θαυματουργεῖ ἐν ζωῇ

Ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος δὲν μᾶς ἄφησε πολλὰ συγγράμματα, γιὰ τὴν δὲν γινώριζε πολλὰ γράμματα. Ἄφησε ὅμως νοθεσίαις πολλῆς, καὶ πολύτιμους λόγους, τοὺς ὁποῖους φρόντισαν οἱ μοναχὲς νὰ καταγράψουν, ὅπου φαίνεται ἡ φλογερὴ του πίστις καὶ ἡ κατὰ Θεὸν σοφία του. Ὅπως ὁμολογεῖται καὶ ἀπὸ τὶς μοναχῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους, τόσο ἐπὶ τὴν Χίο, ὅσο καὶ ἄλλους εὐρισκόμενους πιστοὺς, ὁ Ἱερομόναχος Ἄνθιμος μὲ τὴν Θεῖα Χάρις ἐμφάνισε θαυματουργικὴ δύναμις καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἦταν ἐπὶ τὴν ζωὴν.

Ἔτσι λοιπὸν, θεράπευσε πληγῆς, ἔλκη, διάφορα τραύματα, στραμπουλήγματα, φνιδιάσματα (δηλαδὴ πρηξίματα ὅπως τὰ λένε ἐπὶ τὴν Χίο). Κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς μακαριστῆς Ἡγουμένης Βρυαίνης, κάθε μέρα ἀπὸ τὸ κελλί του περνοῦσαν ἐξήντα ἕως ἑβδομήκοντα ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποῖους ἔδινε πάντα παρηγορίαν καὶ ἐλπίδα. Ἀναρίθμητα τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου. Τὶς ἀλοιφῆς τὶς ἔφτιαχνε μόνος του. Μὲ ἀφεψήματα βοτάνων καὶ μὲ καταπλάσματα προσέφερε σὲ ὅλους ἀνακούφιση. Γιὰ τοὺς βασιανιζόμενους ἀπὸ δαιμόνια καὶ τοὺς ψυχικὰ ἀρρώστους εἶχε τοὺς ἐξορκισμοὺς.

ΚΔ) Μερικὰ ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου

1. Σηκωτὴ πῆραν τὴν Παρασκευὴ Αἰκατερίνη ἐπὶ τὸ Λωβοκομεῖον μὲ πρηξίμον ἐπὶ τὴν κοιλίαν, καὶ κίνδυνον νὰ φτάσει τὸ νερὸ ἐπὶ τὴν καρδίαν. Ἄταφης νεκρῆς πῆγα κοντὰ του· εἶπε ἡ ἴδια. ☉ ἡ γιατροὶ τῆς Χίου καὶ ὁ περιφημὸς γιατρὸς Κουντουρᾶς δὲν πίστευαν ἐπὶ τὰ μάτια τους, ὅταν διαπίστωσαν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς υγείας τῆς.
2. Ὁ βουλευτὴς Χίου Ῥοδοκανάκης, ἐπὶ τὸν Γέροντα Ἄνθιμον κατέφυγε, ὅταν ὁ γαμπρὸς του, ὁ ξακουστὸς γιατρὸς Κουντουρᾶς, ἐστάθη ἀνήμερος νὰ τὸν θεραπεύσει καὶ ἀπὸ τότε ὁ Κουντουρᾶς πολὺ σεβόταν τὸν Πατέρα Ἄνθιμον καὶ τοῦ φάνηκε μάλιστα καὶ χρήσιμος. Τὸν ἀθώωσε ὅταν οἱ δημῖοί του θέλησαν νὰ τὸν φυλακίσουν γιὰ τὶς γιατρειὰς ποῦ ἔκανε.
3. Ἀπὸ πολυαρθρίτιδα θεραπεύει τὸν νεαρὸ Ἐμμανουὴλ Βακέντη ἀπὸ τὴν Σάμον τὸ 1930, ἐνῶ τὸν φιλοξενοῦσε ἐπὶ τὸ κελλί του.
4. Ἀργότερα, τὸ 1966, ἡ Παναγία ἡ Βοήθεια χάρισε ἑαυτὴν τὴν υγείαν τῆς γυναίκας του, ποῦ ὑπέφερε ἀπὸ ὄγκον ἐπὶ τὴν στήθος.

5. Στὸ Λωβοκομεῖο ἦταν ἀκόμη, ὅταν πῆγε νὰ ἐξομολογηθεῖ ἡ Κυριακὴ Ἀμπατζῆ, γιατί ἤθελε νὰ χαλάσει τὸ τέταρτο παιδί πὺν περιμένε. Εἶχε ἤδη τρία κορίτσια καὶ φοβόταν μήπως ἀποκτοῦσε πάλι κορίτσι. Ὁ Γέροντας τὴν ἀπέτρεψε, τὴν στήριξε καὶ τὴν διαβεβαίωσε ὅτι ἦταν ἀγόρι καὶ θὰ τὸ βαπτίσει ὁ ἴδιος.

6. Ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ ἔσωσε τὸν καπετὰν Γιώργη τὸν Λιγνὸ καὶ τὸ πλήρωμά του ἀπὸ τὶς Αἰγνοῦσες, ὁ ὁποῖος ἀσπαζόμενος τὸν Γέροντα, τοῦ εἶπε εἰς ἐπήκοον ὄλων:

-Εκεῖ πὺν ταξιδεῦαμε Γέροντά μου, μᾶς ἔπιασε κυκλώνας...κλάματα, φωνές, ἀπελπισία στὸ πλήρωμα. Παναγία μου Βοήθεια καὶ Ἄγιε Ἄνθιμε, σῶσέ μας ἀπὸ τοῦτο τὸ κακό, φωνάζω. Δὲν θὰ τὸ πιστέψεις Γέροντά μου! Μιὰ ἀόρατος δύναμις ἄρπαξε τὸ ὑπερωκεάνειο ἐκεῖνο σὰν νὰ ἦταν καρυδόφυλλο, τὸ πέταξε στὴν ξηρά, πάνω σὲ ἓνα βουνό, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλι τὸ παίρνει καὶ τὸ φέρνει μέσα στὴν θάλασσα σὲ ἄλλο μέρος μακριὰ ἀπὸ τὸν κυκλώνα.

ΚΕ) Θαύματα μετὰ τὴν κοίμησή του ἐν Κυρίῳ

Ὅμως τὰ θαύματα τοῦ Ἄγιου συνεχίζονται καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του.

1. Ἀπὸ βέβαιο θάνατο σώζει τὸ κοριτσάκι τοῦ Αἰμίλιου καὶ τῆς Εἰρήνης Πολίτη ἀπὸ τὸν Κορδαλλό. Οἱ γιατροὶ τοῦ ἀφαίρεσαν μέρος ἀπὸ τὸ συκῶτι μὲ τὴν γνωμάτευση ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα ζωῆς. Τώρα, κάθε καλοκαίρι φέρνουν τὴν μικρὴ Μαρία στὴν Χίο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἄγιο Γέροντα.

2. Τρεῖς φορὲς ἀνοιξαν τὴν Μαρία Βαμβούρη στὴν κλινικὴ τοῦ Ἀντωνάκου στὸν Πειραιᾶ, γιὰ νὰ τὴν χειρουργήσουν, μὰ ἀπελπισμένοι οἱ γιατροὶ τὴν ἄφησαν. Στὸν ὕπνο της ὁμως ὁ Γέροντας τὴν ἐνθάρρυνε νὰ μὴν φοβάται. Δὲν θὰ πεθάνεις. Δύο ποτήρια χαμομήλι ἀπὸ θερμός, πὺν ἔχεις δίπλα σου καὶ μιὰ ἀσπιρίνη θὰ σὲ βοηθήσουν νὰ ξεπρησθεῖς. Εἶχε γίνεῖ σὰν ἀστακός. Οἱ γιατροὶ δὲν μπορούσαν νὰ πιστέψουν στὸ θαῦμα!

3. Μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Γέροντα καὶ τὴν θαυματουργὴ δάφνη, ἡ Παναγία χαρίζει υγιέστατα καὶ πανέξυπνα παιδιά σὲ πολυάριθμα ἄτεκνα ζευγάρια. Γιὰ πρώτη φορὰς, ἔχουμε λύση τῆς στειρώσεως στὴν Μαρκέλλα Τοίμηλα. Τὴν νύκτα τῆς κηδεῖας του, ὁ Γέροντας παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο της καὶ τῆς εἶπε νὰ βράσει φύλλα ἀπὸ τὴν δάφνη πὺν εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρό του καὶ νὰ πιεῖ τὸ ζουμί της.

4. Σὲ πολλὰ παιδιά πὺν γεννιοῦνται μὲ τὴν θαυματουργὴ δύναμη τοῦ Γέροντα, πίνοντας τὸ ἀφέψημα τῆς δάφνης, πὺν ὁ ἴδιος φύτεψε στὸ Μοναστήρι, οἱ γονεῖς δίνουν τὸ ὄνομα Ἄνθιμος, Ἄνθιμη.

ΚΣΤ) Κατατάσσεται στὸ Ἀγιολόγιο

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου ἐγίνε στὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1965, ἑορτὴ τοῦ Ἄγιου Ἱερομάρτυρα Ἄνθιμου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, ἀλλὰ καὶ ἑορτὴ ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἄγιου Νεκταρίου. Πλήθος πιστῶν ἤλθαν νὰ ἀσπαστοῦν τὰ Ἱερά Λείψανα τοῦ Ἄγιου, τὰ ὁποῖα τοποθετήθηκαν καὶ φυλάσσονται μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα τῆς Μονῆς, δεξιὰ τῆς Ἀγίας Τράπεζας.

Τὸ κελλί του βρίσκεται ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν εἴσοδο δεξιὰ μετὰ ἀπὸ τὴν σιδερένια θύρα τῆς Μονῆς. Ἐκεῖ οἱ εὐσεβεῖς προσκυνητὲς μποροῦν νὰ βρεθοῦν στὸν Ἱερὸ Χῶρο, πὺν ἔζησε ὁ Ἄγιος Ἄνθιμος, καὶ νὰ προσκυνήσουν τὴν πτωχικὴ του κλίνη, μὲ ὅλα τὰ προσωπικά του ἀντικείμενα, μικρὰ καὶ μεγάλα.

Μὲ τὴν ὑπὸ ἀριθμ. 1148 ἀπὸ 14-8-1992 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Ὅσιος Ἄνθιμος κατετάγη εἰς τὸ Ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993 ἐγκαινιάσθηκε ὁ πρῶτος Ναὸς τοῦ Ὁσίου Ἄνθιμου τοῦ Χίου, πὺν κτίσθηκε στὴν τοποθεσία ὅπου γεννήθηκε ὁ Ὅσιος, στὰ Λειβάδια τῆς Βροντάδου.

Εἶθε μὲ τὶς πρεσβεῖές του νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ἀμήν.